Lietas arhīva Nr. A42-00328-18/25
ECLI:LV:ADRJRIT:2018:0105.A420182217.1.S

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2018.gada 5.janvārī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnesis M.Markovs,

piedaloties pieteicējas sabiedrības ar ierobežotu atbildību "/pers. A/" pārstāvjiem Ilzei Gredzenai, Daigai Muižniecei, Vitai Staševičai un Dmitrijam Ļovam kā arī atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Patērētāju tiesību aizsardzības centra pārstāvēm Egijai Gulbinskai un Solvitai Stepko,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc sabiedrības ar ierobežotu atbildību "/pers. A/" pieteikuma par labvēlīgāka administratīvā akta izdošanu, ar kuru sabiedrībai ar ierobežotu atbildību "/pers. A/" tiktu izsniegta speciālā atļauja (licence) patērētāju kreditēšanas pakalpojumu sniegšanai bez nosacījuma līdz 2016.gada 31.oktobrim novērst Patērētāju tiesību aizsardzības centra ierosinātajā lietā Nr.F-201 konstatēto Patērētāju tiesību aizsardzības likuma pārkāpumu, zaudējumu 48 076,00 *euro* apmērā atlīdzinājumu un Patērētāju tiesību aizsardzības centra 2017.gada 21.februāra lēmuma Nr.8-pk atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Patērētāju tiesību aizsardzības centrs (turpmāk – PTAC) ar 2016.gada 18.oktobra lēmumu Nr.NK-2016-49 (turpmāk – Lēmums par speciālo atļauju), nolēma sabiedrībai ar ierobežotu atbildību "/pers. A/" (turpmāk – pieteicēja) izsniegt speciālo atļauju (licenci) patērētāju kreditēšanas pakalpojumu sniegšanai Latvijas Republikā Nr.NK-2016-040 uz nenoteiktu laiku ar nosacījumu, ka pieteicēja līdz 2016.gada 31.oktobrim novērš PTAC ierosinātājā lietā Nr.F-201 konstatēto Patērētāju tiesību aizsardzības likuma pārkāpumu pieteicējas piemērotajās komisijas maksās par patērētāju kreditēšanas līgumu pagarināšanu (termiņa atlikšanu), nodrošinot, ka kredīta kopējās izmaksas patērētājam kopā ar komisiju par kredīta atmaksas termiņa pagarināšanu saistībā ar līgumu klientam nepārsniegs 0,25% dienā par visu līguma darbības laiku, ja līguma darbības termiņš ar kredīta atmaksas pagarināšanu pārsniedz 30 dienas (turpmāk – Nosacījums). PTAC 2017.gada 21.februārī pieņēma lēmumu Nr.8-pk (turpmāk – Lēmums), ar kuru pieteicējai piemēroja naudas sodu 9000 *euro* apmērā par negodīgu komercpraksi, kas izpaudusies kā kredīta kopējās izmaksu 0,25% dienā par visu līguma darbības laiku pārsniegšana, ja līguma darbības termiņš ar kredīta atmaksas pagarināšanu pārsniedz 30 dienas. Lēmums pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[1.1] Pieteicējas rīcība, slēdzot ar patērētājiem vienošanās par kredīta atmaksas atlikšanu, ir atzīstama par komercpraksi, jo šāda darbība ir tieši saistīta ar pakalpojumu sniegšanu patērētājam.

[1.2] Vērtējot komercprakses atbilstību normatīvo aktu prasībām, nav obligāts nosacījums, ka patērētājam līgums ir jānoslēdz. Respektīvi, pietiek vien, ja komercprakses ietekmē patērētājs pieņem lēmumu iegādāties preci, vai saņemt pakalpojumu vai atturēties no šādas rīcības, kā arī pieņem lēmumu iegādāties to uz konkrētiem noteikumiem. PTAC pieteicējas komercpraksi vērtē no vidusmēra patērētāja uztveres viedokļa.

[1.3] Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 8.panta 2.2 daļa noteic, ka patērētāja kreditēšanas līguma izmaksas ir samērīgas un atbilstošas godīgai darījumu praksei. Kredīta kopējās izmaksas patērētājam aprēķina normatīvajos aktos par patērētāju kreditēšanu noteiktajā kārtībā. Šīs normas mērķis ir aizsargāt patērētāja kā vājākās līgumslēdzējas puses ekonomiskās intereses.

[1.4] Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 8.panta 2.3 daļa noteic, ka par šā panta 2.2 daļā minētajām prasībām neatbilstošām uzskata tādas kredīta kopējās izmaksas patērētājam, kuras pārsniedz 0,55 procentus dienā no kredīta summas no pirmās līdz septītajai kredīta izmantošanas dienai (ieskaitot), 0,25 procentus dienā no kredīta summas no astotās līdz četrpadsmitajai kredīta izmantošanas dienai (ieskaitot) un 0,2 procentus dienā no kredīta summas, sākot ar piecpadsmito kredīta izmantošanas dienu. Līgumos, saskaņā ar kuriem kredīts atmaksājams pēc pieprasījuma vai kuros kredīta izmantošanas termiņš pārsniedz 30 dienas, par šā panta 2.2daļā minētajām prasībām neatbilstošām uzskata tādas kredīta kopējās izmaksas patērētājam, kuras pārsniedz 0,25 procentus dienā no kredīta summas. Gadījumos, kad kredīts netiek termiņā atmaksāts un puses vienojas par pagarinātu sākotnējā līguma kredīta atmaksas termiņu, piemērojamie izmaksu ierobežojumi attiecināmi atbilstoši sākotnējā līguma termiņam, piemēram, ja sākotnējais līgums noslēgts uz 30 dienām un tiek pagarināts vēl uz 30 dienām, tad, sākot ar 31.dienu, kopējās izmaksas par kredīta atmaksas termiņa pagarināšanu jeb lietošanu nedrīkst pārsniegt 0,2% dienā. Ar kredīta kopējām izmaksām tiek saprastas jebkādas izmaksas, ar ko patērētājam jārēķinās, lai kredītu saņemtu un/vai to lietotu, un, kuras kredīta devējam ir zināmas, izņemot notāra izmaksas.

[1.5] Civillikuma 1874.pants, noteic, ka pārjaunojums nekad nav pieņemams pats par sevi, un nodoms noslēgt par to līgumu pusēm noteikti jāizsaka, vai vismaz tam jābūt neapšaubāmi redzamam no apstākļiem. Iepriekš minētā norma norāda uz īpaši stingru kritēriju darījuma noslēgšanas brīdī, kad personas gribas izpaudumam ir jābūt neapšaubāmi redzamam.

[1.6] Patērētāja tiesība samaksāt pagarināšanas maksu, tādējādi pagarinot noslēgtā aizdevuma līguma termiņu, ir saistīta, izrietoša no konkrētā noslēgtā aizdevuma līguma un tās mērķis ir pagarināt, grozīt noslēgtā aizdevuma līguma termiņu. No pieteicējas sniegtās informācijas neizriet, ka, pagarinot līguma termiņu, pagarināšanas maksa tiek aprēķināta no aizņēmuma summas un aizdevuma piešķiršanas komisijas maksas kopsummas, proti, ka aizdevuma piešķiršanas komisijas maksa tiktu kapitalizēta, tādējādi palielinot pamatparāda summu. Pieteicējas piedāvātā pagarināšanas maksa pēc būtības ir uzskatāma par maksu par noslēgtā līguma termiņa pagarināšanu, neizbeidzot līgumu. Neskatoties uz to, ka pieteicēja vienošanos par grozījumu veikšanu līgumā nosauc par pārjaunojuma līgumu, patērētājs, pagarinot līguma termiņu, noslēdz ar pieteicēju vienošanos par grozījumiem līgumā, nevis pārjaunojuma līgumu.

[1.7] Pieteicēja īstenoja negodīgu komercpraksi un piemēroja patērētājiem Patērētāju tiesību aizsardzības likumam neatbilstošas kredīta atmaksas termiņa atlikšanas (pagarināšanas) komisijas maksas, kas patērētājiem laika posmā no 2016.gada 1.janvāra līdz 2016.gada 31.oktobrim radījušas zaudējumus 128 307,27 euro apmērā. Pieteicēja ir īstenojusi profesionālai rūpībai neatbilstošu komercpraksi, kas ir uzskatāma par negodīgu komercpraksi, kas ir aizliegta. Pieteicējai īstenojot komercpraksi, ir jāņem vērā, ka par profesionālai rūpībai atbilstošu un par godīgu uzskatāma komercprakse, kas tiek veikta ar tāda līmeņa prasmi un rūpību, ko patērētājs var pamatoti sagaidīt un kas atbilst attiecīgajā saimnieciskās vai profesionālas darbības jomā vispāratzītai godīgai tirgus praksei un labas ticības principam.

[1.8] Ņemot vērā pieteicējas pieļautā pārkāpuma būtību, raksturu, radīto kaitējumu patērētāju kolektīvajām interesēm ir piemērojama soda nauda. Ar soda naudas palīdzību pieteicēja tiks motivēta savā turpmākajā komercpraksē nepieļaut līdzīga rakstura pārkāpuma izdarīšanu.

[2] Nepiekrītot Lēmumam par speciālo atļauju daļā, ar kuru licencē iekļauts Nosacījums, pieteicēja vērsās ar pieteikumu tiesā, vienlaikus prasot zaudējumu atlīdzinājumu. Tāpat arī nepiekrītot Lēmumam, pieteicēja vērsās ar pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā. Pieteikumi pieņemti un ierosinātās administratīvās lietas. Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneša 2017.gada 18.oktobra lēmumu par iepriekš minētajiem pieteikumiem ierosinātās administratīvās lietas apvienotas izskatāmajā lietā. Pieteikumos norādīti turpmāk minētie argumenti.

[2.1] Pieteicēja, pamatojoties uz Civillikuma 1867.pantā noteikto, ka pārjaunojuma līgums, ar kuru tiek atcelta iepriekšējā saistību tiesība pārvēršot to jaunā, noslēdz pārjaunojuma līgumus ar patērētāju. Ievērojot, ka pēc pārjaunojuma līguma noslēgšanas starp patērētāju un pieteicēju ir izveidojusies jauna saistība, pieteicēja uzskata, ka uz šo jauno saistību atkārtoti piemērojama "komisijas maksu trepe", proti Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 8.panta 2.^{3}daļas noteikumi. Noslēdzot pārjaunojuma līgumu, pieteicēja un patērētājs vienojas par pieteicējas kapitāla lietošanu, atbilstoši tirgus principiem.

[2.2] Pieteicējai nav zināma neviena tiesību norma, kas aizliegtu vai ierobežotu pieteicējas un patērētāja tiesību slēgt saistību pārjaunojuma līgumu pēc tam, kad sākotnējam starp pusēm noslēgtajam aizdevuma līgumam ir beidzies termiņš. Līgumu brīvības princips ir privātautonomijas nozīmīgākā izpausme, kas nozīmē, ka līdzēji var brīvi noteikt līguma saturu.

[2.3] Pieteicēja uzskata par nepamatotu noteikto Nosacījumu, ka pieteicējai būtu jānodrošina, ka kredīta kopējās izmaksas patērētājam kopā ar komisiju par kredīta atmaksas termiņa pagarināšanu saistībā ar līgumu klientam nepārsniegs 0,25% dienā gadījumos, kad aizdevuma līgums ar atmaksas termiņu 30 dienas tiek pārjaunots uz nākamo termiņu.

Pieteicēja arī vērš uzmanību, ka laikā kopš darījumu ietvaros ar patērētāju sākusi slēgt saistību pārjaunojuma līgumus, par to nav saņēmusi nevienu patērētāja sūdzību.

[2.4] Pieteicēja kopš 2016.gada 1.novembra atbilstoši PTAC noteiktajam Nosacījumam nodrošina, ka maksa par pieteicējas kapitāla lietošanu ar termiņu virs 30 dienām nepārsniedz 0,25% dienā no aizdevuma summas, sākot ar pirmo aizdevuma dienu, kā rezultātā pieteicējai 2016. gada novembra un decembra mēnešos būs radušies zaudējumi negūtās peļņas veidā 48 076,00 *euro* apmērā.

[3] Administratīvajā rajona tiesā saņemtajā paskaidrojumā PTAC norāda, ka pieteikumi ir nepamatoti un noraidāmi, papildus paskaidrojot, ka PTAC pirms Lēmuma par speciālo atļauju pieņemšanas ņēma vērā Lietas Nr.F-201 ietvaros konstatēto pieteicējas pieļauto būtisko normatīvo aktu pārkāpumu, par kuru pieteicēja informēta un aicināta iesniegt rakstveida apņemšanos. Ņemot vērā to, ka pieteicējs neiesniedza rakstveida apņemšanos, tādējādi neatzina vainu par PTAC konstatēto pārkāpumu, PTAC pieņēma Lēmumu par speciālo atļauju ar Nosacījumu, lai nodrošinātu, ka pieteicēja pārtrauc un neturpina lietas Nr.F-201 ietvaros konstatētā pārkāpuma īstenošanu. Nosacījums ir ietverts, ņemot vērā spēkā esošo normatīvo aktu regulējumu, tas neierobežo pieteicējas kā licencēta patērētāju kredītu devēja darbību.

[4] Tiesas sēdē pieteicējas pārstāvji pieteikumu uzturēja, pamatojoties uz pieteikumos norādītajiem argumentiem.

PTAC pārstāvji pieteikumus neatzina, pamatojoties uz Lēmumā par speciālo atļauju un Lēmumā norādītajiem argumentiem.

Motīvu daļa

[5] Tiesa, noklausījusies administratīvā procesa dalībnieku paskaidrojumus un pārbaudījusi lietas materiālus, atzīst, ka pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

[6] Ar PTAC 2016.gada 18.oktobra lēmumu Nr.NK-2016-49 pieteicējai izsniegta atļauja (licence) patērētāju kreditēšanas pakalpojumu sniegšanai uz nenoteiktu laiku ar nosacījumu, ka pieteicēja līdz 2016.gada 31.oktobrim novērš PTAC konstatēto pārkāpumu pieteicējas piemērotajās komisijas maksās par patērētāju kreditēšanas līgumu pagarināšanu (termiņa atlikšanu), nodrošinot, ka kredīta kopējās izmaksas patērētājam kopā ar komisiju par kredīta atmaksas termiņa pagarināšanu saistībā ar līgumu klientam nepārsniegs 0,25% dienā par visu līguma darbības laiku, ja līguma darbības termiņš ar kredīta atmaksas pagarināšanu pārsniedz 30 dienas. Ar PTAC 2017.gada 21.februāra lēmumu patērētāju kolektīvo interešu pārkāpuma lietā Nr.8-pk pieteicējai piemērota soda nauda 9000 *euro* par iepriekš minēto pārkāpumu.

[7] Saskaņā ar Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 8.panta 1.^{1}daļu kreditēšanas pakalpojumu patērētājam drīkst sniegt kapitālsabiedrība, kura saņēmusi speciālu atļauju (licenci) patērētāja kreditēšanas pakalpojuma sniegšanai un kuras apmaksājamā pamatkapitāla minimālais lielums ir 425 000 *euro*.

Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 8.panta 2.^{2}daļa noteic, ka patērētāja kreditēšanas līguma izmaksas ir samērīgas un atbilstošas godīgai darījumu praksei. Kredīta kopējās izmaksas patērētājam aprēķina normatīvajos aktos par patērētāju kreditēšanu noteiktajā kārtībā.

Iepriekš minētā likuma 8.panta 2.^{3}daļa noteic, ka par šā panta 2.^{2}daļā minētajām prasībām neatbilstošām uzskata tādas kredīta kopējās izmaksas patērētājam, kuras pārsniedz 0,55 procentus dienā no kredīta summas no pirmās līdz septītajai kredīta izmantošanas dienai (ieskaitot), 0,25 procentus dienā no kredīta summas no astotās līdz četrpadsmitajai kredīta izmantošanas dienai (ieskaitot) un 0,2 procentus dienā no kredīta summas, sākot ar piecpadsmito kredīta izmantošanas dienu. Līgumos, saskaņā ar kuriem kredīts atmaksājams pēc pieprasījuma vai kuros kredīta izmantošanas termiņš pārsniedz 30 dienas, par šā panta 2.^{2}daļā minētajām prasībām neatbilstošām uzskata tādas kredīta kopējās izmaksas patērētājam, kuras pārsniedz 0,25 procentus dienā no kredīta summas.

Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 1.panta 9.punkts noteic, ka kredīta kopējās izmaksas patērētājam ir visas izmaksas, tajā skaitā procenti, komisijas nauda, nodevas un jebkādi citi maksājumi, kas patērētājam jāmaksā saistībā ar kreditēšanas līgumu un kas ir kredīta devējam zināmi (izņemot zvērināta notāra izmaksas). Kredīta izmaksās iekļauj arī izmaksas par papildus pakalpojumiem saistībā ar kreditēšanas līgumu, tajā skaitā apdrošināšanas prēmijas, ja papildu pakalpojuma līguma noslēgšana ir obligāts priekšnoteikums, lai saņemtu kredītu vai lai to saņemtu ar piedāvātajiem noteikumiem un

nosacījumiem. Ja kredīta atmaksa nodrošināta ar nekustamo īpašumu vai kredīta mērķis ir iegūt vai saglabāt tiesības uz nekustamo īpašumu, kredīta kopējās izmaksās patērētājam iekļauj arī īpašuma vērtēšanas izmaksas, ja šāda vērtēšana ir vajadzīga kredīta saņemšanai, bet neietver maksu, kas saistīta ar nekustamā īpašuma ierakstīšanu un ar to saistīto tiesību nostiprināšanu zemesgrāmatā.

No minētās tiesību normas izriet, ka ar kredīta kopējām izmaksām tiek saprastas jebkādas izmaksas, ar ko patērētājam jārēķinās, lai kredītu saņemtu un/vai to lietotu, un, kuras kredīta devējam ir zināmas, izņemot notāra izmaksas. Tās ietver, piemēram, procentus par kredīta lietošanu, komisijas maksas, dažādas administratīvās izmaksas, piemēram, par aizdevuma līguma sagatavošanu, maksātspējas pārbaudi, kredīta piešķiršanu, apstiprināšanas maksas, kredīta starpnieku izmaksas, kuras sedz patērētājs u.tml.

Iepriekš minētais regulējums Patērētāju tiesību aizsardzības likumā iekļauts ar 2015.gada 28.maija grozījumiem, kas stājās spēkā 2016.gada 1.janvārī. Likumprojekta anotācijā norādīts, ka mērķis 8.panta papildināšanai ar 2.^{2}daļu ir aizsargāt patērētāja kā vājākās līguma slēdzēju puses ekonomiskās intereses, t.sk. patērētāja intereses nenonākt pārlieku lielās parādu saistībās, nodrošināt kredīta kopējo izmaksu samērīgumu, veicināt patērētāja maksātspējas izvērtēšanu. Tāpat anotācijā norādīts, ka gada procentu likmes mērķis ir informēt patērētājus par dažādu kredītu cenām, lai atvieglotu patērētāja izvēli pieņemot lēmumu par konkrētā pakalpojuma saņemšanu. Taču, ņemot vērā, ka aprēķinot gada procentu likmes apmēru, tās aprēķinā tiek ietvertas kredīta kopējās izmaksas (maksa par kapitāla izmantošanu (procenti), komisijas maksas, administratīvie izdevumi un citi patērētāja maksājumi), gada procentu likmi ir iespējams izmantot kā efektīvu kredīta kopējo izmaksu regulējošu mehānismu. Likumprojekts gada procentu likmes funkcionālo nozīmi – informēt patērētājus – nemaina, bet gan paplašina gada procentu likmes pielietojumu *(sk.http://titania.saeima.lv/LIVS12/SaeimaLIVS12.nsf/0/3D55492D63F01432C2257DAA0040CEE8?OpenDocument*).

[8] No lietas materiāliem redzams, ka PTAC 2016.gada 11.jūlijā veica pārbaudi pieteicējas interneta vietnē www.viasms.lv, par ko sastādīja aktu Nr.E-LAB/20160701-1-1, kurā konstatēja, ka pieteicēja piedāvā patērētājiem kreditēšanas līgumus ar norādītām kreditēšanas kopējām izmaksām patērētājam *(lietas I sējuma 32. – 45.lapa)*.

PTAC 2016.gada 11.jūlija vēstulē Nr.3.3.-7/4414/F-201 lūdz pieteicēju iesniegt līdz 2016.gada 22.jūlijam kreditēšanas pakalpojumu cenrādi, kurā ietvertas izmaksas par kredīta pagarināšanu no 7 līdz 30 dienām *(lietas I sējuma 46.lapa)*.

Pieteicēja 2016.gada 13.jūlijā iesniegusi informācija par kredīta pagarināšanas izmaksām uz 7, 14 un 30 dienām *(lietas I sējuma 47.lapa)*.

PTAC 2016.gada 6.oktobrī veica pārbaudi pieteicējas interneta vietnē www.viasms.lv, par ko sastādīja aktu Nr.E-LAB/20161006-1-1 *(lietas I sējuma 50. – 60.lapa)*.

PTAC 2016.gada 6.oktobrī pieteicējai nosūtīja vēstuli Nr.3.3.-7/6486/F-201, kurā norādīja, ka 2016.gada 6.oktobra pārbaudē konstatētais liecina, ka pieteicējas piemērotās komisijas maksas, pagarinot aizdevuma termiņu, nav samērīgas un neatbilst Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 8.panta 2.^{3} daļai *(lietas I sējuma 68. – 69.lapa)*.

PTAC 2016.gada 8.decembrī, izvērtējot 2016.gada 7.decembrī starp pieteicēju un patērētāja snoslēgtu aizdevuma līguma paraugu, konstatēja, ka piemērojamā komisijas maksu par kredīta termiņa atlikšanu aprēķināšanas kārtība nav atbilstoša PTAL 8.panta 2.^{3}daļā noteiktajiem ierobežojumiem *(lietas I sējuma 79. – 85.lapa)*.

Pieteicēja PTAC sniegtajos paskaidrojumos norādījusi, ka savstarpējās attiecības starp patērētāju kā kredītņēmēju un pieteicēju kā kredītdevēju, kuru rezultātā patērētājs pieņem lietošanā uz noteiktu laiku pieteicējai piederošu kapitālu, bet par šī kapitāla lietošanu maksā pieteicējai atlīdzību, regulē Latvijas Republikas Civillikums un Patērētāju tiesību aizsardzības likums. Slēdzot ar patērētāju pirmo kreditēšanas līgumu, komisijas maksa netiek piemērota. Savukārt, atkārtotas kreditēšanas gadījumā ar patērētāju tiek slēgts aizdevuma līgums, kurā aizdevumam tiek piemērotas komisijas maksas, nepārsniedzot noteiktās prasības. Gadījumā, ja patērētājs pēc aizdevuma līgumā noteiktā termiņa iztecēšanas pauž gribu turpināt darījuma attiecības ar pieteicēju, turpinot lietot tam piešķirto kapitālu, patērētājs un pieteicēja vienojas noslēgt saistību pārjaunojuma līgumu. Atbilstoši Civillikuma 1867.pantā noteiktajam, pārjaunojums ir līgumus, ar kuru tiek atcelta iepriekšējā saistību tiesība, pārvēršot to jaunā. Pēc pārjaunojuma līguma noslēgšanas ir izveidojusies jauna saistība. Noslēdzot pārjaunojuma līgumu puses ir vienojušies, ka par kapitāla lietošanu, patērētājs maksā atlīdzību, kas patērētājam nepārsniegs 0,55% dienā no aizdevuma no pirmās līdz septītajai pārjaunojuma līguma spēkā esamības dienai (ieskaitot), 0,25% dienā no aizdevuma summas no astotās līdz četrpadsmitajai pārjaunojuma līguma spēkā esamības dienai (ieskaitot) un 0,2% dienā no aizdevuma summas, sākot ar piecpadsmito pārjaunojuma līguma spēkā esamības dienu *(lietas I sējuma 74. – 75.lapa)*.

Lietā ir strīds par to, vai pieteicējas izvēlētā darījuma struktūra, proti, pārjaunojuma līguma noslēgšana, nozīmē to, ka patērētājs ir noslēdzis jaunu līgumu, un attiecīgi piemērojama maksimālā pieļaujamā procentu likme ka jaunam izsniegtam aizdevumam jeb piemērojama procentu likme, skaitot to kopā ar sākotnējo termiņu.

[9] Kreditēšanas līguma noslēgšanas brīdī komisijas maksa par kredīta atmaksas pagarināšanu netiek ņemta vērā, jo saskaņā ar līgumu šis noteikums nav obligāts un tas var neiestāties. Aizdevuma lietošanu sākotnēji līgumā norādītajā aizdevuma atmaksas termiņā tiek piemērotas atbilstoši šim termiņam norādītās komisijas maksas, ko var izteikt kā kopējās kredīta izmaksas patērētājam. Ja līguma termiņš tiek pagarināts vai tiek piešķirtas kredīta brīvdienas, tad tās izmaksas, kas saistītas ar kredīta lietošanu turpmākajā kredīta lietošanas termiņā (pagarināšanas maksas, maksa par kredīta brīvdienu piešķiršanu u.tml.) kļūst zināmas un ir uzskatāmas par kredīta izmaksām, uz kurām ir attiecināmi Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 8.panta 2.^{3} daļā noteiktie ierobežojumi. Ja tiek pagarināts sākotnējā līguma kredīta atmaksas termiņš, piemērojamie izmaksu ierobežojumi attiecināmi atbilstoši tekošajam sākotnējā līguma termiņam.

Civillikuma 1867.pants noteic, ka katru saistību tiesību var atcelt, pārvēršot to jaunā, ar dalībnieku sevišķu līgumu, ko sauc par pārjaunojumu.

Tādējādi pārjaunojums ir divu darbību apvienojums: vienas saistības atcelšana un jaunas saistības radīšana, kas kaut kādā veidā atkārto (bet ar izmaiņām) agrākās saistības saturu *(Torgāns K. Saistību tiesības I daļa. Mācību grāmata. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2006, 264.lpp.)*.

Atbilstoši Civillikuma 1869.pantam pārjaunojuma sekas ir tās, ka agrākais prasījums ar visām pie tā piederīgām blakus tiesībām izbeidzas, it kā tas būtu izpildīts, un tā vietā nodibinās jauns prasījums, uz kuru agrākā prasījuma blakus tiesības neattiecas, ja vien nav tieši norunāts pretējais. Citiem vārdiem sakot, pēc pārjaunojuma saistības dalībnieki vairs nevar atsaukties uz tiesībām vai pienākumiem, kas izrietēja no pastāvējušām tiesiskajām attiecībām *(turpat, 266.lpp.)*.

Civillikuma 1874.pants, nosaka, ka pārjaunojums nekad nav pieņemams pats par sevi, un nodoms noslēgt par to līgumu pusēm noteikti jāizsaka, vai vismaz tam jābūt neapšaubāmi redzamam no apstākļiem.

Pusēm ir jābūt nodomam radīt jaunu saistību, pie tam tā, lai iepriekšējā izbeigtos. Ja nodoms pārjaunot nav noteikti izteikts vai neapšaubāmi redzams no apstākļiem, pušu veiktie pārgrozījumi uzskatāmipar līguma grozīšanu vai prasījuma cita veida pārveidošanu *(sk. Torgāns K. Latvijas Republikas Civillikuma komentāri. Saistību tiesības (1401.–2400.p.) – Rīga: Mans Īpašums, 2000.gads, 347.lpp)*.

Civillikuma 1875.panta 1.punkts noteic, kad rodas šaubas, līgums nav uzskatāms par pārjaunotu un agrākais prasījums paliek spēkā sekojošos gadījumos: ja tikai pārgrozīti vai tuvāk noteikti maksājumu termiņi.

Ja pārjaunojums izrādās simulatīvs un noslēgts ar mērķi apiet trešo personu tiesības, tad pret to var cīnīties, pamatojoties uz vispārējiem noteikumiem par gribas īstumu" *(sk. Torgāns K. Latvijas Republikas Civillikuma komentāri. Saistību tiesības (1401.–2400.p.) – Rīga: Mans Īpašums, 2000.gads 348.lpp).* Ne katras izmaiņas saistības saturā saucamas par pārjaunojumu *(sk. Torgāns K. Latvijas Republikas Civillikuma komentāri. Saistību tiesības (1401.–2400.p.) – Rīga: Mans Īpašums, 2000.gads, 344.lpp).*

No minētajām tiesību normām un doktrīnas atziņām izriet, ka saistību tiesību atcelšana, pārvēršot to jaunā līgumā, ir uzskatāma par pārjaunojumu tikai tad, ja puses ir nepārprotami vienojušās par nodomu noslēgt jaunu līgumu. Slēdzot pārjaunojuma līgumu, īpaša nozīme piešķirama pušu faktiskajai gribai.

[10] Saskaņā ar Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 7.panta pirmo daļu par patērētāja ekonomisko rīcību būtiski negatīvi ietekmējošu uzskata tādu komercpraksi, kura būtiski mazina patērētāja iespēju pieņemt uz informāciju balstītu lēmumu un kuras rezultātā patērētājs var pieņemt tādu lēmumu par rīcību saistībā ar darījumu, kādu citādi nebūtu pieņēmis. Savukārt saskaņā ar Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 7.panta otrās daļas 1.punktu par patērētāja pieņemtu lēmumu par rīcību saistībā ar darījumu jebkurā gadījumā uzskatāms patērētāja lēmumu iegādāties preci vai saņemt pakalpojumu, vai atturēties no šādas rīcības.

Negodīgas komercprakses identifikācija ir veicama nevis ar individuāla patērētāja prasmju izvērtējumu, bet gan pēc "vidusmēra patērētāja" kritērijiem. Arī direktīvas 2005/29/EK, kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem un ar ko groza Padomes Direktīvu 84/450/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004, preambulas 18.punktā noteikts, ka saskaņā ar proporcionalitātes principu un lai dotu iespēju efektīvi piemērot aizsargpasākumus, kas paredzēti šajā direktīvā, tajā par atsauces lielumu izmantots pietiekami labi informēts, kā arī pietiekami vērīgs un piesardzīgs vidusmēra patērētājs, ņemot vērā sociālos, kultūras un valodas faktorus. Metode, ar kuru tiek noteikts vidusmēra patērētājs, nav statistiska metode, bet attiecīgo valstu tiesām vai iestādēm jāizmanto pašu lemtspēja, lai noteiktu vidusmēra patērētāja tipisko reakciju katrā konkrētā gadījumā.

Eiropas Savienības tiesas spriedumos vidusmēra patērētājs tiek vērtēts kā tāds, kurš ir samērā labi informēts, vērīgs un piesardzīgs *(sk. 2001.gada 25.janvāra sprieduma lietā Nr. C-112/99, 52.§ un 2003.gada 8.aprīļa sprieduma lietā Nr. C-44/01, 55.§).*

Patērētāju tiesību aizsardzības nodrošināšana ir cilvēku tiesību aizsardzība, un īstenojot patērētāju tiesību aizsardzību tiek sasniegts leģitīms mērķis *(sk. Satversmes tiesas 2011.gada 8.aprīļa sprieduma lietā Nr. 2010-49-03 17. punktu).*

No Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 8.panta $2.^{2}$daļas izriet, ka patērētāja kreditēšanas līguma izmaksām ir jābūt samērīgām ne tikai pirms līguma noslēgšanas vai līguma slēgšanas laikā, bet arī visā līguma darbības laikā. Saskaņā ar likumprojekta anotāciju tā mērķis ir aizsargāt patērētāja kā vājākās līgumslēdzējas puses ekonomiskās intereses, t.sk. patērētāja intereses nenonākt pārlieku lielās parāda saistībās, nodrošināt kredīta kopējo izmaksu samērīgumu, veicināt patērētāja maksātspējas izvērtēšanu.

Kredītu kopējām izmaksām jābūt samērīgām un atbilstoši godīgai darījumu praksei, neatkarīgi no tā, vai kredīts tiktu izsniegts vai pagarināts tā atmaksas termiņš.

Tā kā kredīta pagarināšanas maksa tiek noteikta kredītlīguma darbības brīdī tad, kad patērētājs vēlas veikt noslēgtā līguma pagarinājumu, līdz ar to kredīta kopējo izmaksu ierobežojumi, kas noteikti 8.panta $2.^{3}$daļā ir attiecināmi arī uz kredīta pagarināšanas maksām, jo brīdī, kad tiek veikta pagarināšana, kredīta kopējās izmaksas kļūst zināmas. Tas, ka pieteicēja vienošanos par kredīta atmaksas pagarinājumu strukturējusi tādējādi, ka tiek noslēgts pārjaunojuma līgums, nenozīmē, ka patērētājs patiešām vēlas noslēgt pārjaunojuma līgumu.

Patērētājs, noslēdzot pārjaunojumu līgumu ar pieteicēju, noslēdz līgumu, kas ir civiltiesisks darījums, bet darījuma puses nevar uzskatīt par vienlīdzīgām. Patērētājs ir mazāk zinošs par savām tiesībām un juridisko regulējumu, tādējādi mazāk aizsargāts. Tāpēc šajās attiecībās ir būtiski piemērot Patērētāju tiesību aizsardzības likuma normas pēc to jēgas un mērķa, tādējādi aizsargājot patērētāja intereses. Patērētāja mērķis, noslēdzot pieteicējas piedāvāto līgumu, ir pagarināt naudas līdzekļu atdošanas termiņu, nevis izbeigt pastāvošo tiesisko attiecību, nodibinot citu saistību. Patērētājs, noslēdzot pārjaunojuma līgumu, saņemto naudas līdzekļu atdošanu neveic, bet gan piekrīt pieteicējas piedāvātajiem darījuma noteikumiem, lai pagarinātu naudas atdošanas termiņu. Tāpēc tiesas ieskatā nav nodalāms sākotnēji noslēgtais aizdevuma līgums no pieteicējas piedāvātā pārjaunojuma līguma, jo abi šie dokumenti ir noslēgti par vienu un to pašu naudas līdzekļu lietošanu, kā arī nav konstatējama patērētāja griba noslēgt tieši pārjaunojuma līgumu.

No tā secināms, ka PTAC pamatoti konstatējis, ka pieteicēja ir pieļāvusi Patērētāju tiesību aizsardzības likuma pārkāpumu, atkārtoti piemērojot "komisijas maksu trepi" tā, it kā kredīts būtu izsniegts no jauna.

[11] Saskaņā ar 2011.gada 29.marta Ministru kabineta noteikumu Nr.245 "Noteikumi par speciālās atļaujas (licenci) patērētāju kreditēšanas pakalpojumu sniegšanai" (turpmāk – Noteikumi Nr.245) 11.3.apakšpunkta prasībām, PTAC, cita starpā, pieņemot lēmumu par speciālās atļaujas (licences) izsniegšanu, ir pienākums izvērtēt kapitālsabiedrības darbību vai plānoto darbību patērētāju kreditēšanas pakalpojumu sniegšanā un darbības atbilstību patērētāju tiesību aizsardzību regulējošo normatīvo aktu prasībām.

Saskaņā ar iepriekš minēto noteikumu 7.puktu PTAC pirms lēmuma pieņemšanas par speciālās atļaujas (licences) izsniegšanu, apturēšanu vai anulēšanu, kā arī speciālās atļaujas (licences) spēkā esības laikā ir tiesīgs sniegt norādījumus kapitālsabiedrībai par darbībām, kas tai jāveic, lai nodrošinātu kapitālsabiedrības vai tās darbības atbilstību šo noteikumu prasībām.

Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka PTAC pamatoti pirms licences izsniegšanas veica pieteicējas komercprakses pārbaudi un, konstatējot pārkāpumu, pamatoti licencē iekļāva nosacījumu par pārkāpuma novēršanu.

[12] Lietā ir vērtējams, PTAC pamatoti pieteicējai piemēroja naudas sodu par to, ka tā īstenoja negodīgu komercpraksi.

[12.1] Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 4.panta pirmajā daļā un otrās daļas 1.punktā ir noteikts, ka negodīga komercprakse ir aizliegta. Komercprakse ir negodīga, ja tā neatbilst profesionālajai rūpībai un būtiski negatīvi ietekmē, vai var būtiski negatīvi ietekmēt tāda vidusmēra patērētāja, vai tādas patērētāju grupas vidusmēra pārstāvja ekonomisko rīcību attiecībā uz preci vai pakalpojumu, kam šī komercprakse adresēta vai ko tā skar. Savukārt šā likuma 6.pants paskaidro, ka komercpraksi uzskata par profesionālajai rūpībai neatbilstošu, ja tā netiek veikta ar tāda līmeņa prasmi un rūpību, ko patērētājs var pamatoti sagaidīt un kas atbilst attiecīgajā saimnieciskās vai profesionālās darbības jomā vispāratzītai godīgai tirgus praksei un labas ticības principam.

Negodīgas komercprakses jēdzienu vispārīga interpretācija vienīgi no gramatiskā viedokļa vai citu normatīvo aktu kontekstā nav pamatota un pietiekama *(sk. Augstākās tiesas 2014.gada 22.decembra sprieduma lietā Nr. SKA-170/14 /A420807710 9.punktu).* Pie secinājuma, ka pieteicēja ir veikusi negodīgu komercpraksi, var nonākt, vienīgi vērtējot kompleksu pieteicējas rīcību *(sk. Administratīvās apgabaltiesas 2014.gada 1.aprīļa sprieduma lietā Nr.42254511 9.3.punktu*). Arī Eiropas Savienības tiesa ir paskaidrojusi, ka komercprakse var tikt uzskatīta par negodīgu Direktīvas 2005/29 5. panta 2. punkta izpratnē tikai tad, ja ir izpildīts dubults nosacījums, pirmkārt, tai ir jābūt pretrunā profesionālās rūpības prasībām un, otrkārt, attiecībā uz produktu būtiski jākropļo vai jāvar būtiski kropļot vidusmēra patērētāja saimniecisko rīcību. Šajā kontekstā ir jāatgādina, ka saskaņā ar šīs

direktīvas preambulas 18.apsvērumu novērtējuma kritērijs ir pietiekami labi informēts, kā arī pietiekami vērīgs un piesardzīgs vidusmēra patērētājs, ievērojot sociālos, kultūras un valodas faktorus *(sk. Eiropas Savienības tiesas 2016. gada 7. septembra sprieduma lietā Nr. C-310/15 32. punktu).*

Par komercpraksi nav uzskatāmi vienošanās noteikumi kā tādi, bet galvenokārt kā rīcība pirms darījuma noslēgšanas, kas vedina patērētāju pieņemt lēmumu par iesaistīšanos darījumā *(sk. Augstākās tiesas 2016. gada 6. septembra sprieduma lietā Nr. SKA-214/2016 15. punktu).* Tādēļ ir jāpamato, kā tieši konkrētajā gadījumā ir izpaudusies pieteicējas komercprakse.

[12.2] Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 2.pants noteic, ka likuma mērķis ir nodrošināt patērētāju tiesību un ekonomisko interešu aizsardzību, aizliedzot komercprakses īstenotājiem izmantot negodīgu komercpraksi attiecībā pret patērētājiem. Centrs konstatēja, ka pieteicēja ir pārkāpusi patērētāju tiesības regulējošos normatīvos aktus, proti, pārkāpums ir būtisks, jo pieteicējas īstenotā komercprakse ir adresēta lielam patērētāju lokam, kas ir izmantojuši/izmantopieteicējas pakalpojumus, noslēdzot vienošanās par kredīta termiņu atlikšanu, tādējādi pieteicējas izdarītais pārkāpums, ilgā laika periodā piemērojot komisijas maksas par patērētāja kreditēšanas līguma pagarināšanu apmēros, kas pārsniedz Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 8.pantā noteiktos ierobežojumus, ir radījis būtisku kaitējumu ar likumu aizsargātajām patērētāju kolektīvajām ekonomiskajām interesēm.

[12.3] PTAC 2016.gada 21.oktobra vēstulē aicināja pieteicēju atzīt pārkāpumu un iesniegt rakstveida apņemšanos novērt pārkāpumu *(lietas I sējuma 72. – 74.lapa).* Pieteicēja pārkāpumu neatzina un lūdza izbeigt administratīvo lietu.

Saskaņā ar Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 15.panta piektās daļas 2.punktu iestādei ir paredzētas tiesības, nevis pienākums ierosināt uzņēmējam rakstveidā apņemties novērst konstatēto pārkāpumu. PTAC, ņemot vērā konkrētas administratīvās lietas ietvaros esošus apstākļus, ir tiesīgs izvērtēt, vai aicināt uzņēmumu labprātīgi novērst pārkāpumu, iesniedzot rakstveida apņemšanos, vai, neveicot nevienu no iepriekš minētajām darbībām, pieņemt vienu vai vairākus lēmumus, kas minēti Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 15.panta astotajā daļā.

Rakstveida apņemšanās ir īpašs pārkāpumu novēršanas veids patērētāju tiesību aizsardzības jomā, kas paredz iespēju komersantam pašam brīvprātīgi novērst pārkāpumu, atzīstot, ka pārkāpums ir izdarīts.

Izskatāmajā lietā PTAC izmantoja Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 15.panta piektajā daļā norādītās tiesības attiecībā pret pieteicēju, aicinot rakstveidā apņemties novērst pārkāpumu, tādējādi atzīstot vainu pārkāpumā. Ņemot vērā, ka šis aicinājums nesasniedz savu mērķi, PTAC pamatoti apsvēris naudas soda piemērošanu.

No lietas materiālos ietvertās informācijas nevar uzskatīt, ka pieteicēja pati pēc savas iniciatīvas novērsa pārkāpumu. Tikai pēc nosacījuma iekļaušanas licencē pieteicēja pieņēma lēmumu par pagarināšanas izmaksu ierobežošanu savā komercdarbībā.

[12.4] Vidusmēra patērētāji nevarēja zināt, ka pieteicējas piemērotās izmaksas par kredīta termiņa atlikšanu neatbilst normatīvajiem aktiem. Kredīta devēja tāpat kā jebkura pakalpojumu sniedzēja pienākums ir sniegt patiesu un pilnīgu informāciju patērētājam par piedāvāto pakalpojumu. Vidusmēra patērētājs paļaujas uz pakalpojuma sniedzēju - kredīta devēju - pieteicēju, ka tā īstenotā komercprakse ir tiesiska un atbilstoša normatīvajiem aktiem, līdz ar to kredīta ņēmēji arī pieņēma lēmumu apmaksāt neprecīzās izmaksas.

Saskaņā ar Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 6.pantu un 7.panta pirmo daļu un otrās daļas 1.punktu, galvenā negodīgas komercprakses pazīme ir tās būtiski negatīvā ietekme uz patērētāja ekonomisko rīcību – mazinot patērētāja iespēju pieņemt uz informāciju balstītu lēmumu. Tās rezultātā patērētājs var pieņemt tādu lēmumu par rīcību saistībā ar darījumu, kādu citādi nebūtu pieņēmis. Tas attiecas uz brīdi, kad patērētājs izlemj saņemt pakalpojumu (slēgt kreditēšanas līgumu un/vai pagarināt esoša kredīta atmaksu) vai ne, un uz kādiem nosacījumiem, gan arī uz brīdi, kad patērētājs vēlas izmantot savas likumiskās tiesības atteikties no pakalpojuma. Tātad tiek vērtēta vidusmēra patērētāja iespējamā rīcība.

Tiesas ieskatā patērētāji var pamatoti sagaidīt, ka nozares profesionālis, kuram ir spēkā esoša speciālā atļauja (licence) patērētāju kreditēšanas pakalpojumu sniegšanai, rīkosies labā ticībā un ievēros visu tai saistošo normatīvo aktu prasības.

Savukārt pieteicēja, piedāvājot patērētājiem kredītu termiņa atlikšanas (pagarināšanas) iespēju ar Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 8.panta $2.^3$daļā neatbilstošām kredīta kopējām izmaksām dienā, kas nav samērīgas un neatbilst godīgai darījumu praksei saskaņā ar Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 8.panta $2.^2$daļu, ir īstenojusi profesionālajai rūpībai neatbilstošu komercpraksi, kura būtiski negatīvi ietekmējusi patērētāju ekonomisko rīcību, proti patērētājiem bija jāmaksā lielākas komisijas maksas par kredīta termiņa atlikšanu nekā to paredz likums.

[12.5] Negodīgas komercprakses aizlieguma likuma 15.pants paredz dažādus līdzekļus, ko uzraugošā iestāde var izmantot, konstatējot negodīgu komercpraksi, tostarp uzlikt naudas sodu. Minētā likuma $15.^2$panta pirmā daļa noteic, ka uzraudzības iestāde ir tiesīga par negodīgu komercpraksi uzlikt komercprakses īstenotājam soda naudu līdz 10 procentiem no tā pēdējā finanšu gada neto apgrozījuma, bet ne vairāk kā 100 000 *euro*. Soda naudas apmērs ir nosakāms samērīgs ar izdarīto pārkāpumu, ņemot vērā komercprakses īstenotāja veiktos pasākumus pārkāpuma novēršanai un zaudējumu atlīdzināšanai.

PTAC pieteicējai uzlicis soda naudu 9000 *euro* apmērā, jo tā veikusi negodīgu komercpraksi, patērētājiem nosakot neatbilstošas kredīta kopējās izmaksas dienā saistībā ar kredīta termiņa pagarināšanu. Lēmumā PTAC ir vērtējis pārkāpuma smagumu, veidu, raksturu un izdarīšanas apstākļus, kā arī apjomu, ilgumu un tā radīto ietekmi, kā arī lēmuma adresāta lomu.

PTAC konstatējis, ka pieteicēja 2016.gada 1.pusgadā veikusi 84 923 pagarinājums, kas ir 19,25% no visu nebanku kredītu devēju veiktajiem pagarinājumiem distances patēriņa kredītiem minētajā periodā. Pieteicējas noteikto komisijas maksu apmērs likumā noteikto pārsniedz 1,16 – 2,2 reizes. Pieteicējas 2015.gada neto apgrozījums bija 3 232 024 *euro*. Piemērotais sods sastāda 0,28% no pieteicējas 2015.gada neto apgrozījuma un 9% no maksimālās soda naudas.

Piemērotās soda nauda mērķis ir atturēt pieteicēju un citus komersantus no līdzīgu pārkāpumu izdarīšanas. Tiesas ieskatā piemērotā soda nauda atzīstama par samērīgu un atbilstošu izdarītajam pārkāpumam, proti, tiesa secina, ka negodīgā komercprakse veikta ilgstošā laika posmā un norāda uz sistēmiskām problēmām pieteicējas darbībā šajā nozarē. Veiktā komercprakse nepārprotami varēja ietekmēt patērētāju ekonomisko rīcību. Tādēļ tiesa atzīst piemēroto soda naudu par taisnīgu un atbilstošu izdarītajam pārkāpumam.

[13] Apkopojot iepriekš minēto, tiesa secina, ka Lēmums un Lēmumā par speciālo atļauju iekļautais Nosacījums ir tiesiski. Tiesa nekonstatē apstākļus, kas varētu būt par pamatu izdot Lēmumu par speciālo atļauju bez Nosacījuma.

[14] Pieteicēja lūgusi atlīdzināt zaudējumus, kas tai radušies, izpildot Nosacījumu.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 93.pantu ikviens ir tiesīgs prasīt atbilstīgu atlīdzinājumu par mantiskajiem zaudējumiem vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas viņam nodarīts ar administratīvo aktu vai iestādes faktisko rīcību.

Saskaņā ar Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 1.panta pirmā daļa noteic, ka likuma mērķis ir nodrošināt privātpersonai Satversmē un Administratīvā procesa likumā noteiktās tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu par mantisko zaudējumu vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas tai nodarīts ar valsts pārvaldes iestādes prettiesisku administratīvo aktu vai prettiesisku faktisko rīcību.

No iepriekš minētajām tiesību normām secināms, ka priekšnoteikums zaudējumu atlīdzībai administratīvajā procesā ir iestādes prettiesiska rīcība. Izskatāmajā gadījumā tiesa nekonstatēja, ka PTAC būtu rīkojies prettiesiski, līdz ar to nav tiesiska pamata lemt par zaudējumu atlīdzinājumu.

[15] Apkopojot iepriekš minēto, tiesa secina, ka pieteikumi nav pamatoti un ir noraidāmi.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu un 289.-291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

noraidīt sabiedrības ar ierobežotu atbildību "/pers. A/" pieteikumu par labvēlīgāka administratīvā akta izdošanu, ar kuru sabiedrībai ar ierobežotu atbildību "/pers. A/" tiktu izsniegta speciālā atļauja (licence) patērētāju kreditēšanas pakalpojumu sniegšanai bez nosacījuma līdz 2016.gada 31.oktobrim novērst Patērētāju tiesību aizsardzības centra ierosinātajā lietā Nr.F-201 konstatēto Patērētāju tiesību aizsardzības likuma pārkāpumu, zaudējumu 48 076,00 *euro* apmērā atlīdzinājumu un Patērētāju tiesību aizsardzības centra 2017.gada 21.februāra lēmuma Nr.8-pk atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no tā sastādīšanas dienas, apelācijas sūdzību iesniedzot Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnesis M.Markovs